SEZAİ KARAKOÇ

ZAMANA ADANMIŞ SÖZLER

8.baskı

DİRİLİŞ YAYINLARI

ZAMANA ADANMIŞ SÖZLER

ŞİİRLER V

YAZARIN ÖBÜR ESERLERİ
(DİRİLİŞ YAYINLARI'ndan)

Şiir:

ŞİİRLER I Monna Rosa
ŞİİRLER II Şahdamar/Körfez/Sesler
ŞİİRLER III Hızırla Kırk Saat
ŞİİRLER IV Taha'nın Kitabı/Gül Muştusu
ŞİİRLER VI Ayinler/Çeşmeler
ŞİİRLER VII Leylâ ile Mecnun
ŞİİRLER VIII Ateş Dansı
ŞİİRLER IX Alınyazısı Saati
GÜN DOĞMADAN (Şiirlerin Toplu Basımı)

Hikâye:

HİKÂYELER I Meydan Ortaya Çıktığında
HİKÂYELER II Portreler

Piyes:

PİYESLER I • ARMAĞAN

Çeviri Şiir:

BATI ŞİİRLERİNDEN • İSLÂMIN ŞİİR ANITLARINDAN

Düşünce:

RUHUN DİRİLİŞİ • KIYAMET AŞISI • ÇAĞ VE İLHAM I-II-III-IV • İSLÂM TOPLUMUNUN EKONOMİK STRÜKTÜRÜ • DİRİLİŞİN ÇEVRESİNDE • İSLÂM • İSLÂMIN DİRİLİŞİ • DİRİLİŞ NESLİNİN ÂMENTÜSÜ • İNSANLIĞIN DİRİLİŞİ • YİTİK CENNET • GÜNDÖNÜMÜ • MAKAMDA • DİRİLİŞ MUŞTUSU • DÜŞÜNCELER I-II • FİZİKÖTESİ AÇISINDAN UFUKLAR VE DAHA ÖTESİ I-II-III • YAPI TAŞLARI VE KADERİMİZİN ÇAĞRISI I-II • UNUTUŞ VE HATIRLAYIŞ • VAROLMA SAVAŞI • ÇAĞDAŞ BATI DÜŞÜNCESİNDEN • SAMANYOLUNDA ZİYAFET

Deneme:

EDEBİYAT YAZILARI I Medeniyetin Rüyası Rüyanın Medeniyeti Şiir
EDEBİYAT YAZILARI II Dişimizin Zarı

İnceleme:

YUNUS EMRE • MEHMED ÂKİF • MEVLÂNA

Günlük Yazılar:

FARKLAR • SÜTUN • SÛR • GÜN SAATİ

SÖYLEYİŞLER:

Röportaj:

TARİHİN YOL AĞZINDA

Konferans:

ÇIKIŞ YOLU I- Ülkemizin Geleceği

Meydan Konuşması

ÇIKIŞ YOLU II- Medeniyetimizin Dirilişi
ÇIKIŞ YOLU III- Kutlu Millet Gerçeği

SEZAİ KARAKOÇ

ZAMANA ADANMIŞ SÖZLER

ŞİİRLER V

8. baskı

DİRİLİŞ YAYINLARI

Nuruosmaniye Cd. Derin Han, No: 8/1
34410 Cağaloğlu-İstanbul Tel: (0212) 519 04 57
Posta Çeki No: 348155
www.dirilisyayinlari.gen.tr

Diriliş Yayını: 16

Birinci Baskı: 1975
İkinci Baskı: 1978
Üçüncü Baskı: 1985
Dördüncü Baskı: 1995
Beşinci Baskı: 1997
Altıncı Baskı: 1999
Yedinci Baskı: 2005

BU KİTAP

Bu kitap, 1960-1975 yılları arasında yazılan şiirlerden oluşmuştur. 1960'lı yıllarda yazılmış olan **Masal** şiiri, dergilerde yayınlanmadan doğrudan kitaba girmiştir. **Şehzadebaşında Gün Doğmadan, Çocukluğumuz** ve **Küçük Na't** adlı şiirler ikinci kez **Diriliş**'te 1974-1975 yıllarında yayınlanmışlardır. **Zamana Adanmış Sözler, Akrebin Ölümü, Yılan, Denizin Kentini Yaktım, Töreh, Akşam, Kış, Sonbahar** şiirleri 1971-1972 yıllarında yazıldıkları halde ancak 1974-1975'de yayınlanabilmişlerdir. **Sepet** şiiri de, yayınlandığı tarihten çok önce, 1960'lı yıllarda aslında Cezayir'inKurtuluş Savaşı için yazılmış bir şiirdir. **Diriliş**'te 1974 Eylül'ünde yayınlanmış olan **İnsan ve Oruç** isimli şiir, 2000 yılında bütün şiirlerin toplandığı **Gün Doğmadan** adlı kitabımıza girmiştir. Bu baskıda da ilk kez bu kitaba girmektedir

© Diriliş Yayınları. BU KİTAP DAHİL BÜTÜN ESERLERİMİZİN TÜM YAYIN HAKLARI SAKLIDIR (Değerlendirme amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, hiçbir surette alınamaz, çoğaltılamaz, çevirisi yapılamaz, radyo, TV'lerde okunamaz, kaset ve CD'lere aktarılamaz, internet dosyası açılamaz).

İçdüzen: Sembol Tanıtım
Baskı-Cilt: Bayrak Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Davutpaşa Cd. No: 14/2 Topkapı- İstanbul
İstanbul- Şubat 2011

ZAMANA ADANMIŞ SÖZLER

FECİR DEVLETİ

Çağırdığım fecirde yoğrulacak bir yapı
Dumanlar içinde
Alevler içinde bir Şeyh Galib'tir ustası
Taş- ses mercan kitap doğurgan yara
Fırtına öncesi bir uygarlık
Dumanlar alevler kan içinde bir usta
Ve horoz çamaşır çarşambaları
Hayaletler mi
Bir tarihe hayalet dedin
Ölüm nerede o ölüm ki
Ters çevrilen dedeninki
Karanlıkta bir yanan bir sönen yüz çizgileri
Ne işçi ne usta ne mimar çizgileri
Yorgun hayır anlamamış
Hz. İsa'nın Dağ Vaazındaki
Dinleyiciler mi
Hayır bu bir iftira Havariyuna
Korkunun arasından sıyrılan zekâlarıyla
Sesleriyle yıkan Roma'yı
Kılıçlar kıran yürekleriyle
Havariler, onlar mı inkâr ettiler
Siz mi inkâr ettiniz onları
Horoz üç kere ötmeden şafakta

Ve Şeyh Galib, yeniden iş başında şafakta
Yeni dünyanın ilk ustalarından
Benim dünyamın muştucularından
Alev duman kan ve gül içinde
Leylâk, kadından düşen şafak
Ve kadın, anneden çocuğa akan
Bir şelâle belki, dünya kayalıklarından
Ta... Cennet'e dökülecek
Ve kutsal dağların önünde eridiği kutlu ekmek
Güneşi çapalayan çiftçi
Dağı memnunluğundan boynuzlayan öküz
İşte böyle bir tarlanın ufkunda
Mermerden düzgün orduların göz ucunda
Bir yapı doğrulacak
Kim doğuracak geceden artarak
Kaynayan tarih akrebinin azabından gazabından kalarak
Mercan kitap ve doğurgan yara
Bütün umudum bu paravanada
Bu yere serilmiş kemiklerin
Lime lime olmuş etlerin
Bu harap ev iskeletlerinin
Çalı çırpı çevirmelerin
Kış artığı seslerin
Kuş artığı
Kımıl kokulu buğdayların
İçinden yeşerecek
Yeni bitkide
Usta mimar yani Şeyh Galib'in öğrencisi
Şafağı öğleyi sabahı akşamı
Yatsıyı

Ve hele ikindiyi tam yerinde kullanan
Bir insanı gölgeleyecek olan
Bir başa gerekli gençlik düşünü
Yeni bir dünyanın
Dünya ötesi dünyanın ülküsünü
Şam Bağdat'tan sütun çizgileriyle
Arafat Dağı'nın âhengiyle
İlhamın en yemişlisinden tatmış
Bir başa uzatan yaprağını
Hurmalar mı
Hurmalar dağ derinliğini anar
Denizi gezdirirler üstünde
Sarayburnu tüter gözlerinde
Çölün fatihi tek ağaç hurmaların
İstanbul'dan bir çizgi yapraklarının üstünde
Gözlerinden fırlayan bir ok
Haber beklerler
Aç kalan insanların ekmek
Susuz kalanların su beklediği gibi
Çöl, üstünde altın ayaklı atların nalları çınlamış
Çöl, Kitab'ın sayfalarını Doğu'ya Batı'ya ulaştırmış
Çöl, Nil ve kahverengi adalar ve kıtalar
Senden haber bekler
Senden işaret umar
Ve bir cami üstünde hutbe
Bir gül bulutu gibi yükselir
Güneş düşer
Bir kasaba üstünde
Şeftali çiçeklerinin üstüne
Kaslar gerilir derinden derine

Çağa er kişinin kası gerilir
Bu ülkü bir kılıç gibi keskindir
Uzar uzar kalbimizin içinden
Kalbinizin içine kadar
Sizi öldürmek için değil
Sizi diriltmek için
Tutun ki bu kılıcıdır Ali'nin
Halid İbn- i Velid'in
Fakat ben dağların sesini duydum
Anladım gelmekte olan zamanı
Yöneldim Büyük Amaca
Doğan güneşe dönen
Bir gün çiçeği gibi
Evet ben gelecek zamanın sesini duydum
Ve dönüp denizlere doğru haykırdım:
Yaşasın yaşasın yeniden seslerini duyuyoruz suların
En özel gizli demlerde
Dağlarda ve denizlerde
Birden kendi ulusumun sırrına erdim
Halkım yalnız iki duyguyu tanıdı
Ya birini yaşadı ya öbürünü yaşadı
Fetih veya bozgun;
İşte sırrı ulusumun.
Ya fethin zafer anıtıdır o
Gökten inmiş bir dizi güvercin gibi
Gök pusatı
Ya da yıkılmış atlar, ölüm çığlıkları
İçinden çekilen karanlık bir akşam
Ve güneş karanlık bir kilise gibi sönen
— Yahya Kemal mi?

— Ha evet Yahya Kemal;
Bozgunda bir fetih düşü.
Şimdi ben bozgunu yaşayan bir ulus gibi
Bozgununu yaşayan ulusum gibi
Gömülüyorum yabancı bir geceye
Su altlarının deniz diplerinin
Yer derinliklerinin bilinmez yeraltılarının çinisine
Didik didik ediliyorum sokaklarda
Büyük caddelerde
Bir yanı tüm düz ay olan
Bir yanı tüm düz dünya olan
Bir caddede zikzaklar çizer gibi
Bir aya, bir dünyaya çarpan
Bir Şarlo, ya da fikirlerin şaşkın altın arayıcısı
Hayır. Hayır. Bu madenî sis
Bu kömür tabakası üfürülecek
Gül bahçelerinden gelen
Şeyh Galib işi
Bir şafakla
Savruluyorum kaybolan bir ses gibi o yana
Ne altın başaklar harmanı bu
Babamın biçtiği
Güneşin sıcaklığından rengini alan buğday
Yıkıntılar leşler ve mezarlar
Ve gece hışırtıları içinden
Bin yıllık kar altından
Ölüler kentinden
Sıyrılarak
Geceyi ışıklarla delerek
Gelenler var biliyorum

Yaklaşıyorlar gölgeler
Hayaller anılar ve sesler
Büyük aydınlıklarla birlikte geliyorlar
Gittikçe beliriyorlar
Gittikçe yoğunlaşıyor
Doku et kemik kazanıyorlar
Kasları çağa gerilmiş
Er kişiler çıkıyorlar bir bir geceden
Biliyorum geliyorlar sancaklarıyla
Geceyi silen sancaklarıyla
Gök yeşilini getiriyorlar
Güneşin ışığını taşıyorlar
Koşanlar bunlardır çağırdığım fecre doğru
Yoğrulacak bir fecre doğru
Aydan sütunlar taşıyorlar
Gün ışığından kemerler
Çerçeveler yerleştiriyorlar dört yöne
Hayatları bir ölümce yağma edilmiş
Anne ve babaların çilesinden
Çalınmış miraslarının içinden
Örselenmiş kefenlerinin içinden
Geliyorlar ustalar çıraklar
Şafak işçileri
İkindi mimarları
Çağı bir ortaçağ yayı gibi geren ülkülerine
İnançsızlığın yıkıcılığın
Köleliğin sömürmenin
Kör yüreğine ok atan
İnkârı öldüren
İnsanı dirilten

Bir fecrin erleri
Batmış medeniyetimizin
Ruhumuzun arkeologları
Çıkıp çıkıp bir lânetli geceden
Geliyorlar
Işık tut Rabbim
Büyük ışığını esirgeme bizden
Koruyan acımana
Güzeller güzeli adlarına
Sığınan bu erlere
Işık tut Rabbim
Kur'an'ın aydınlığını yay gönlümüze
Peygamber duasını eş et bize
Saçılsın senin solmaz baharının gülleri yolumuza
Sırrına sır katılsın ulusumuzun
Yırtılsın inkârın zarı
Reddin seddi yıkılsın
İnancın fecri doğsun
Ağsın sabah yıldızı gibi ufkumuza
Batı ve Doğu bütün anlamıyla
Geçmiş ve gelecek bütün anlamıyla
Açılsın önümüze bir kitap gibi
Yeşeren ağaçlar eğilsin üstümüze
Damarlarımız canlansın eski ruhun dirimiyle
Alev duman ve kan içinde
Bir şafak yapısı belirsin önde
Şeyh Galib'in divânı gibi
Yükselsin önümüzde yeni bir fecrin devleti
Çağırdığım işte bu FECİR DEVLETİ
İnsanlığın yeni bir kader dönüşümünde

Mercan kitap ve doğurgan yaradan
Zamanın an an tanık olduğu
Bütün gerçekliğiyle sûrelerden
Gelecek yeni bir, bir insan ruhu
Yüzü hep dönük fecir devletine
Gönlünde hep cennetten bir site
İpek örtülerin hışırtısı
Gün yüzlü insanların gezintisi
Dillerinde ipekten yumuşak
Kılıçtan keskin âyetler
Gezinirler fecir yapısının ufkunda
Ve ben gözlerim onları
Her sabah gün doğarken
Güvercinler konarken taraçalara
Fatih'te
Oturduğum
Çatı
Katında

(1970)

MASAL

Doğu'da bir baba vardı
Batı gelmeden önce
Onun oğulları Batı'ya vardı

Birinci oğul Batı kapılarında
Büyük törenlerle karşılandı
Sonra onuruna büyük şölen verdiler
Söylevler söylediler babanın onuruna
Gece olup kuştüyü yastıklar arasında
Oğul yarınki masmavi şafağın rüyasında
Bir karaltı yavaşça tüy gibi daldı içeri
Öldürdüler onu ve gömdüler kimsenin bilmediği bir yere
Baba bunu havanın ansızın kabaran gözyaşından anladı
Öcünü alsın diye kardeşini yolladı

İkinci oğul Batı ülkesinde
Gezerken bir ırmak kıyısında
Bir kıza rastladı dağların tazeliğinde
Bal arılarının taşıdığı tozlardan
Ayna hamurundan ay yankısından
Samanyolu aydınlığından inci korkusundan
Gül tütününden doğmuş sanki
Anne doğurmamış da gök doğurmuş onu

Saçlarını güneş destelemiş
Yıllarca peşinde koştu onun
Kavuşamadı ama ona
Batı bir uçurum gibi girdi aralarına
Sonra bir kış günü soğuk bir rüzgâr
Alıp götürdü onu
Ve ikinci oğulu
Sivri uçurumların ucunda
Buldular onulmaz çılgınlıkların avucunda
Baba yağmurlardan anladı bunu
Yağmur suları acı ve buruktu
İşin künhüne varsın diye
Yolladı üçüncü oğlunu

Üçüncü oğul Batı'da
Çok aç kaldı ezildi yıkıldı
Ama bir iş buldu bir gün bir mağazada
Açlığı gidince kardeşlerini arayacaktı
Fakat Batı'nın büyüsü ağır bastı
İş çoktu kardeşlerini aramaya vakit bulamadı
Sonra büsbütün unuttu onları
Şef oldu buyruğunda bir çok kişi
Kravat bağlamasını öğrendi geceleri
Gün geldi mağazası oldu onu parmakla gösterdiler
Patron oldu ama hâlâ uşaktı
Ruhunda uşaklık yuva yapmıştı çünkü
Bir gün bir hemşehrisi onu tanıdı bir gazinoda
Ondan hesap sordu o da
Sırf utançtan babasına
Bir çek gönderdi onunla

Baba bu kağıdın neye yarayacağını bilemedi
Yırttı ve oynasınlar diye köpek yavrularına attı
Bu yüklü çeki
İyice yaşlanmıştı ama
Vazgeçmedi koyduğundan kafasına
Dördüncü oğlunu gönderdi Batı'ya

Dördüncü oğul okudu bilgin oldu
Kendi oymak ve ülkesini
Kendi görenek ve ülküsünü
Günü geçmiş bir uygarlığa yordu
Kendisi bulmuştu gerçek uygarlığı
Batı bilginleri bunu kutladı
O da silindi gitti binlercesi gibi
Baba bunu da öğrendi sihirli tabiat diliyle
Kara bir süt akmıştı bir gün evin kutlu koyunundan

Beşinci oğul bir şairdi
Babanın git demesine gerek kalmadan
Geldi ve Batı'nın ruhunu sezdi
Büyük şiirler tasarladı trajik ve ağır
Batı'nın uçarılığına ve Doğu'nun kaderine dair
Topladı tomarlarını geri dönmek istedi
Çöllerde tekrar ede ede şiirlerini
Kum gibi eridi gitti yollarda

Sıra altıncı oğulda
O da daha Batı kapılarında görünür görünmez
Alıştırdılar tatlı zehirli sulara
İçkiler içti

Kaldırım taşlarını saymaya kalktı
Ev sokak ayırmadı
Geceyi gündüzle karıştırdı
Kendisi de bir gün karıştı karanlıklara

Baba ölmüştü acısından bu ara

Yedinci oğul büyümüştü baka baka ağaçlara
Baharın yazın güzün kışın sırrına ermişti ağaçlarda
Bir alınyazısı gibiydi kuruyan yapraklar onda
Bir de o talihini denemek istedi
Bir şafak vakti Batı'ya erdi
En büyük Batı kentinin en büyük meydanında
Durdu ve Tanrı'ya yakardı önce
Kendisini değiştiremesinler diye
Sonra ansızın ona bir ilham geldi
Ve başladı oymaya olduğu yeri
Başına toplandı ve baktılar Batılılar
O aldırmadı bakışlara
Kazdı durmadan kazdı
Sonra yarı beline kadar girdi çukura
Kalabalık büyümüş çok büyümüştü
O zaman dönüp konuştu:
Batılılar!
Bilmeden
Altı oğlunu yuttuğunuz
Bir babanın yedinci oğluyum ben
Gömülmek istiyorum buraya hiç değişmeden
Babam öldü acılarından kardeşlerimin
Ruhunu üzmek istemem babamın
Gömün beni değiştirmeden

Doğulu olarak ölmek istiyorum ben
Sizin bir tek ama büyük bir gücünüz var:
Karşınızdakini değiştirmek
Beni öldürseniz de çıkmam buradan
Kemiklerim değişecek toz ve toprak olacak belki
Fakat değişmeyecek ruhum
Onu kandırmak için boşuna çok dil döktüler
Açlıktan dolayı çıkar diye günlerce beklediler
O gün gün eridi ama çıkmadı dayandı
Bu acıdan yer yarıldı gök yandı
O nurdan bir sütuna döndü göğe uzandı
Batı bu sütunu ortadan kaldırmaktan âciz kaldı
Hâlâ onu ziyaret ederler şifa bulurlar
En onulmaz yarası olanlar
Ta kalblerinden vurulmuş olanlar
Yüreğinde insanlıktan bir iz taşıyanlar

(1969)

SES

Dünyanın ucunda bir çocuk
Kitabın ak sayfasını çeviriyor
Bağın yeşil yaprakları arasında
Kimdir o çocuğa fısıldayan

Cebrail'dir o kitabı taşıyan
Koyan dünyanın en yüce yerine

Kitapsa daha kitap değil
Sayfalarını çevirmemiş çocuklar
Şimdilik oku diyen bir kelimedir
Loş bir dağın koğuğunda

Tek ses Cebrail'dir
Kelimeleri o taşıyor
Yoksa alıştığımız günlük kelimeler de gidebilir
Gider ve bir daha gelmez geri

Dışarda çizgiler var derin fırtınalı
İçerde bir yeni dünya mermerden
Ben mağarayı bir kefen gibi aldım kendime
Gerisi put gitti zaman çerçevesi

Şehrin yarasalara verdiği ürperti
Kemerlerin altından geçen çiçek
Hepsini bırakıp geldim buraya
Açmak için batının doğunun kapılarını

Ve tenin önünde yasak gibi
Yeşil atlar yeşil ses
Geçer gibi bir savaşın çatı katından tahtaboşundan
Kırar gibi fenerini melankolyanın
Yeni evkireci gibi yakıp günübirliğin kurşunî tozlarını

Bir şimşek gibi aydınlık
Melek kelimelere basa basa
"Oku, Rabbinin adıyla oku" dedi

Kelime hey kelime
Azık için kullanılan
Deve için kullanılan
Savaş için ölüm için kullanılan
Ana için çocuk için kullanılan
Ezilmiş çarpılmış yıkılmış kelimeler
Ölüm cezasından yapılmış kelimeler

Kelimeler yarıdır bütün değil
Eşyanın dilini henüz öğrenemedim
Kentinkiniyse ticarete verdim gitti bir kervanla
Belki de Şam'dadır şimdi
Bir şamdandır belki de Kudüs'te

Kutup soğuğu gelip dolandı çevremde
Ekvator sıcaklarından yandı yüreğim
Kelimeleri ararken devrildi Roma'nın sütunları
Ama melek vazgeçmedi: "Oku Rabbinin adıyla"

Bu melektir son şiddettir
Lehimden bir ateştir
Beni öteye bitiştirir
Okumaksa daha ötesi

Yok ki bir horoz ötsün
Yahya İsa Musa gelsin
Ermiş göle zeytin düşsün
En çetini okumak

Çivi dilin altındaki
Dünya çocukların hışırdattığı yapraklar

Okumadan okuyacak
Öğrenmeden okuyacak
Yazmadan okuyacaksın
Melek işte böyle oku dedi

Mağarada bir ışık
Birden tuttu ortalığı
Cinler şeytanlar kaçıştı
Bir ben kaldım bir de melek

Bir tavandan geliyor ses
Bir duvardan geliyor
Dört bir yandan geliyor
"Oku Rabbinin adıyla"

Meleği vücudumda duyarak
Kendimi kendime muhatap sayarak
Meleğin kelimelerinde yaşayarak
Okudum yeni bir kitabın ilk sayfasını
İlk âyetlerini

Elim birdenbire bir aynayla
Benim arama girmiş gibi
Göründü melek oku dedi
Oku Rabbinin adıyla

Aç kalmayı bilirim
Uykusuz kalabilirim
Susuzluğa dayanabilirim
Ama okumayı bilmem ben

Bütün kitaplar eskimiştir
Yazılar yazı değil
Dünyayı arkamda bıraktım
Iraktır benden ıraktır okumak

Birden bir kanat çarptı yüzüme
Ağır bir su ışıltısıydı

(1969)

OVA

Arılar evin penceresine yerleşti
Perdeler tül perdelerse örümcekler sağolsun
Yemek arkadaşımız genç bir gelincik
Öğrenememiş göze batan bir korkmayı bile

Yağmur biter sesi bitmez çatıda
Bir uğursuz rüzgâr gibi uğuldar
Ağaçlar güz gelmeden solar
Yapraklarını dökerler bir cüzzamlı gibi

Biliyorum bekliyor uyku beni
Yarısı düşlerden kavrulmuş bir yatakta
Öyle durur bir düşman gözcüsü de
Ve ormanı tükenmiş aslan baba

Bu kentte ve başka kentlerde
Bize uygun ev yoktur
Kutlu evlere uymayız biz de

Ölsek yeraltını yadırgamayız
Kurtulmuş da oluruz
Paslı somyaların
Aç köpeğinkini andıran
Diş gıcırtısından

Sabah kalkıp da tartılsak
Bilge bir kantarda
Biraz eksilmişizdir
O kadarını yatak yemiş

Bir ülke de işte böyle kalkıyor ortadan
Halk artsa da çoğalsa da
Evler göğe ulaşıp yitiyor

Geçenlerde gözüme bir at ilişmişti
Tunç bir ırmağa bakıyordu boyuna
Suda geçen en küçük böceklere bile
Hayret ediyordu hayrandı sanki

Görüyorum tabiatta her yaratık
Kolaylıkla kayıyor tepelerde
Tepelerde gün sağ ve dipdiri

Tepelerde karlar taze üzüm kılığı
Evinde donmuş olan
Cihan savaşı atlısı
Islak kepenkli çarşıya yağmıyor

Cami camlarında
Bir namaz azığı buğusu
Genç bir ermişin düşü
Seçiyor doğuyu batıyı

Petrol rengi bir bengisu
İnsan yüzünün aklığında
Deve yüzünün konukluğunda
Baba kesimlerinde ana ovalarında

Tabut tersine dönmüş iyice
İçi boşalmış da insandan
Sabun barışı düz yatıştan
Küçük liman konuşmasından
Ödevi bitmiş zeytinyağı tükenmiş deriden

Uçmuş mağaraları doğumlara
Ölüm doğumlarına sur yağmurlarına
Hac dönüşleri ışıldağında
Al tutmuş atlar avına

Kes sesini kitap çobanı
Sen nasılsa arta kalmışsın
Ortaçağın çılgın asmalarından
Ürküten bir şarap gibi

(1967)

ŞEHZADEBAŞI'NDA GÜN DOĞMADAN

Yerleşecek yer aramak
Camiinin avlusunda
Soğuk bir taşa oturmak
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Başı avuçlara almak
Kuşların kanatlarını toplamak
Gecenin çatıkatından
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Yüzü gözü toz içinde
Şiirden mest develerin
Gül dökülür heybesinden
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Yoldan geçen bir kaç çocuk
Kubbeyi tutan aydınlık
Mezarlarda yeni sesler
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Lâle gibi çeşmeleri
Menekşeden sebilleri
Türbeleri bir şelâle
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nın

Külâhıyla Yunus Emre
Sarığıyla Akşemseddin
Kavuğuyla Mimar Sinan
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Tek başına veli ağaç
Dallarıyla taşır göğü
Köklerine bağlı toprak
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Kafdağından daha yüksek
Çin Seddinden daha uzun
İçimizde med ve cezir
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Gün doğmadan şehzadeler
Ellerinde meşaleler
Şehzadebaşı'nı gezerler
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Cin halkından kafileler
Katır sırtında geçerler
Kıra kıra kemanları
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Kızaran ufka selâm
Süleymaniye'den Beyazıt'tan
Mutlaka olmak isterim
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

Gün de doğar gün de doğar
Bir gün mutlaka gün doğar
Gün doğmadan neler doğar
Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda

(1962)

KÜÇÜK NA'T

Göz seni görmeli ağız seni söylemeli
Hafıza seni anmak ödevinde mi
Bütün deniz kıyılarında seni beklemeli
Sen eskimoların ısınması sevgililer mahşeri

Aklım yeni bir akıldır çiçeklerden
Mantığım mantığın üstünde yeni
İçimde Nuh'un en yeni tufanı
Dünyaya ayak basıyorum yeniden

Göz seni görmeli ağız seni söylemeli
Bütün deniz kıyılarında seni beklemeli

Yüzlerce yıl geçiyor belki bir bulut geçiyor
Ben yeni doğmuş bir çocuk gibi
Herkesin konuştuğu dilden mahrum
Ama yepyeni bir dil konuşmanın sevinci

Bütün deniz kıyılarında seni anmalı
Sen buzulların erimesi eskimoların ısınması

İkinci sokaklarda bandolar mızıkalar
Yaklaşan çok yaklaşan muhteşem bir gün var
Bütün yollarda zafer takı
Eriyen kar derin denizlerde katafalk

Gün doğuyor her yer çiçek ve kar
Bütün çocuklar kurtuldu demektir

Göz seni görmeli ağız seni söylemeli
Hafıza seni anmak ödevinde mi
Bütün deniz kıyılarında seni beklemeli
Sen eskimoların ısınması sevgililer mahşeri

(1962)

ÇOCUKLUĞUMUZ

Annemin bana öğrettiği ilk kelime
Allah, şahdamarımdan yakın bana benim içimde

Annem bana gülü şöyle öğretti
Gül, O'nun, O sonsuz iyilik güneşinin teriydi

Annem gizli gizli ağlardı dilinde Yunus
Ağaçlar ağlardı, gök koyulaşırdı, güneş ve ay mahpus

Babamın uzun kış geceleri hazırladığı cenklerde
Binmiş gelirdi Ali bir kırata

Ali ve at, gelip kurtarırdı bizi darağacından
Asya'da, Afrika'da, geçmişte gelecekte

Biz o atın tozuna kapanır ağlardık
Güneş kaçardı, ay düşerdi, yıldızlar büyürdü

Çocuklarla oynarken paylaşamazdık Ali rolünü
Ali güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar kahraman

Ali olmaktan bir sedef her çocukta

Babam lâmbanın ışığında okurdu
Kaleler kuşatırdık, bir mümin ölse ağlardık
Fetihlerde bayram yapardık
İslâm bir sevinçti kaplardı içimizi

Peygamber'in günümüzde küçük sahabileri biz çocuklardık
Bedir'i, Hayber'i, Mekke'yi özlerdik, sabaha kadar uyumazdık

Mekke'nin derin kuyulardan iniltisi gelirdi

Kediler mangalın altında uyurdu
Biz küllenmiş ekmekler yerdik razı
İnanmış adamların övüncüyle
Sabırla beklerdik geceleri

Şimdi hiç birinden eser yok
Gitti o geceler o cenk kitapları
Dağıldı kalelerin önündeki askerler
Çocukluk güzün dökülen yapraklar gibi

(1960)

SEPET

Bir vakitler niçin
Böyle büyük tutulmuş ölçüleri
Çocuklar bile biliyor
Cezayir'in ekmek sepetleri
Filistin'in ekmek sepetleri

Anne ne koysun içine
Ekmek mi çocuk mu
Düşmanın ilk baktığı
Ekmek sepetleri

Dolmayı bekleyen
Ekmek sepetleri
Ve boşalmayı
Ekmek sepetleri

Her eşya gitse
Kalacak tek eşya
İnsana en aykırı
Cezayir'de ekmek sepetleri
Filistin'de ekmek sepetleri

(1970)

SONBAHAR

I.

Rüyalar bende kiraz gibi
Olur ve çürür bu mevsimde
Gün doğar ve yükselir de
Ben yatağımda bir kaptan

Gemisini terketmeyen bir kaptan
Gibi eski günlerin hülyalarında
Bir deniz hazinesine sarılmış
Çocukluktan gençlikten yapılan

Sanki yıllarca önce
Koyup gitmemiş sevgili
Annem hiç ölmemiş gibi
Günden öç alır geceler

Atlar ki bende kiraz gibi
Büyür ve çürür bu mevsimde
Gün doğuşundan güç alan
Kelebeklerden kurtulurum

Bir kuş fosfor gibi geçer
Koşup sonsuz çayırları geçer
Başımı uzatırım sularına
Anlamak için anlamak için denizi

Ve şehirler deniz kıyılarında
Yükselen alçalan atlar gibi

II.

Evin ötesinde berisinde meşaleler
Su meşaleleri ölü tuzu düğün biberi
Birinci Cihan Harbi'nden kalmışlar
Astragan dişleriyle fırçalanmış geceleri

Aşk artık eski ağaçlar arasında
İncir zeytin nar arasında
Evi boğan ipek böceği kurdelâsında
Kadın saçları dinleniyor ve çocuk tünekleri

Zafer devesini süre süre
Eski bir dişbudak köküne götürür
Patlayan kelebekler korosu
Önümüzü bir daha aydınlatıyor mu?

Eve girmek evden çıkmak ev olmaklık bu
Evin bodrumundan ummak
Taşları sorguya çekmek
Uymuyor yakışmıyor dostuna

(1974)

YILAN

Gittin ve bozdun bütün büyüsünü yuvanın
Yüzyılların sabrıyla
Ayışığının harcıyla
Güvercinlerden kırlangıçlardan
İçgüdü müziğinden
Çocukların pul pul düşlerinden
Doğmuş bir çiçek evine
Girdin ve bozdun sessizliğini
Güneşin doğuşunu
Işığın camlardan geçişini
Durdurmak istedin
Uğursuz ıslığınla

Karlar içinde donmuştun
Tuttun sıcacık ovaya indin
Baharın gözlerini ezdin
Nergisler üstünde dans ettin
Bozdun bütün büyüsünü canlı olmanın

Tanrı böyle yaratmış seni
Sen yılan olmaya mahkûm
Gecenin ta kendisi
Kara kaderlerin çerçisi
Zafer anıtlarının güvesi
Mutlu ülkelerin sfenksi
Göğdende ölüm zehirli bir ağıt gibi
Ve insanoğlunun karşısında
Kül kedisi

Melek dağıtansın
Zehirli tozlarında
Skandal serpersin meryemlere
Cennetin kapısını durmadan kapayansın

(1973)

DENİZİN KENTİNİ YAKTIM

Denizin kentini yaktım
Vızıldayıp duran kafamın ortasında
Denizin kentini yaktım
Hurma şırıltılarıyla

Denizin kentini yaktım
Beni çocukluğumdan koparan
Denizin kentini yaktım
Bir kent kadın kabuklarından

Denizin kentini yaktım
Miras kalmış bir alevle
Denizin kentini yaktım
Veli ağaçlarla kalbi atan mermerle

Tanrı'yı anarak kalbi atan
Cami sütunları boğdu
Sararmış gözyaşlarıyla
Kararmış denizin kentini

İstanbul ey sevgili şehir
Dön dön karadan gelen sesime
Son veren zaman yatırında
Denizden getirilen biçimine

(1974)

AKREBİN ÖLÜMÜ

Yürüdü lâmbanın önünde durdu
Bir yaz gecesinin ayışığında
Düşündü bu loş aydınlıklarda
Evlerin mahkûmu olmayı akrep

Kanatları olsa göklerde olurdu
Boğum boğum kuyruğuna çarptı ay
Titrek titrek göğü yansıttı lâmba
Kaderini gördü cehennem biçiminde

Geldi samyeli camlardan geçip
Üzümlerden incirlerden bir koku taşıyarak
Dondu akrebin zehri damarlarında
Karşısına dikilip durmuş bir insanoğlu

(1974)

KIŞ

Ses kışı. Ateş yırtıldı. Çarpıldık.
Ürktü insanı aşkıyla terleten kitap
Bir bağ vardı gitti Bağdat'tan öte
Çöktü bir akşam güne Şam'dan önce

Kurumuş üzüme de razıydık çürüttün
Yaralanmış ayı kullanarak kızıl dağ
Soluğunu yollayarak zaman zaman üstümüze
Daralttın gençliğe ve bahara susamış gönlümüzü

Baharı seller götürdü boğuldu yaz
Kırıldı kristal vakitler güz kadehi
Ne çok mezar taşları taşıyarak sırtında
Çıkıp gelmesini bildin ölüm tüccarı

Ben ki ölümsüzlüğe ermiştim deşe deşe
Ülküleri düşünceleri düşleri insan çiçeğini
Aşmıştım kaç kere Hızır'la âbıhayatın kemerini
Geçip çılgın gerçeğe devirerek büyü mendireğini

(1974)

AKŞAM

Ah sessiz sessiz gelişen akşam
Erkek ağacında büyüyen çocuk
İnsan gözleriyle ağlayan sergi
Ateşi armağan getiren yolcu

Bizi yakan ateşi getiren yolcu
Gül kırmızısı bir rüzgâr gibi
Evi sevgiliye saran çiçekçi
Yirmi dört saatte güz deneyicisi

Lâmba ışığına uygun kitapçı
Okutup okutup eski kitapları
Onulmaz aşklara yandıran avcı
Külümüzü havaya savuran ocak

(1974)

TÖREN

Miras mimarı ölümün payı
Çürüyüşlerden bir fosfor donanması
Alkış alkış ölümle barışan
Bir ülkü alıyor gözlerimi

Işıyan ne bir göz kapağında
Çocuk anne monoloğu mu
Ses kınası saçıldığında
Eski dağ kentine dedelerin

(1974)

İNSAN VE ORUÇ

Oruç, ruhun sesi gelir her yıl
Gümüş topuklarını dokundurur kalbimize
Vücut dönmeğe başlar bir tapınağa kurban gibi
Yapılır örülür uçurumları yakan dualardan

Ten ruhun avuçlarının içinde
Hilkat günlerinin yeniden oluşun terlerini döker
İnsan gecesini değiştirir gündüze erer
Bir mevsime döndürür zamanını hiç değişmeyen

İnsanın olma vaktidir bu erme fırsatı
Ruh emzirir anne gibi yeri göğü fecri
Yeni bir insan gelip nöbete duracaktır
Eskisi çürümüş bir heykel gibi devrildiğinden

Ey oruç, diriltici rüzgâr, islâm baharı
Es insan ruhuna inip yüce ilham dağından
Kevser içir, âbıhayat boşalt kristal bardağından
Susamış ufuklara insan kalbinin ufuklarına

(1974, Eylül)

ZAMANA ADANMIŞ SÖZLER

1. SÜRGÜN ÜLKEDEN BAŞKENTLER BAŞKENTİNE

I.

Gelin gülle başlayalım şiire atalara uyarak
Baharı kollayarak girelim kelimeler ülkesine
Dünya bir istiridye
Dönüşelim bir inci tanesine
Dünya bir ağaç
Bir özlem duvarı
Bülbül sesine
Şair
Gündüzü bir gül gibi
Akşamı bülbül gibi
Sarıp sarmalayan öfkesine

Anılar demirden alçısı zamanın
Şair kollarını çarmıha geren
Ve mısralar boyu kireçleşen
Gençlik hayalleri
Ah eski kemik ah eski deri
Ve kemikle deri arasına gerilen
Ruhumun şenlik günleri
Ah eski kemik ah eski deri
Yenilgi sanılan zafer saatleri

Bana ne Paris'ten
Avrupa'nın ülkü mezarlığından
Moskova'dan Londra'dan Pekin'den
Newyork
Bütün bu türedi uygarlıklar umurumda mı
Birazcık Roma'yı hesaba katabilirdim
Ama Roma
Kendi kendini inkâr edip durmakta
Buz gibi eriyerek
Bir kokakola
Veya bir votka bardağında

II.

Gelin gülle başlayalım atalara uyarak
Baharı kollayarak girelim kelimeler ülkesine
Bir anda yükselen bir bülbül sesi
— Erken erken karlar ortasında
Güneş donmuş ışık saçan bir yumurta —
Bana geri getirir eski günleri
...Paslanmış demir bir kapı açılır
Küf tutmuş kilitler gıcırdarken
Ta karanlıklar içinde birden
Bir türkü gibi yükselirsin sen
Fısıldarım sana yıllarca içimde biriken
Söyleyemediğim ateşten kelimeleri
Şuuraltım patlamış bir bomba gibi
Saçar ortalığa zamanın
Ağaran saçın toz toprağını
Bana ne Paris'ten
Newyork'dan Londra'dan
Moskova'dan Pekin'den
Senin yanında
Bütün bu türedi uygarlıklar umurumda mı
Sen bir uygarlık oldun bir ömür boyu
Geceme gündüzüme

Gözlerin
Lâle Devri'nden bir pencere
Ellerin
Baki'den Nefi'den Şeyh Galib'den
Kucağıma dökülen
Altın leylâk

III.

Ölüler gelmiş çitlembikler sarmaşıklarla
Tırmanmışlar surlarıma burçlarıma
Kimi ırmaklardan yansıma
Kimi kayalardan kırpılma
Kimi öteki dünyadan bir çarpılma
İçi ölümle dolu
Dönen bir huni
Doğarken güneş
Kesilmiş ölü yüzlerden
Bir mozaik minyatürlerden
Dokunur tenimize
Soğuk bir Azrail ürpertisiyle ay
Ve birden senin sesin gelir dört yandan
Menekşe kokulu sütunlardan
Komşu dağlardaki nergislerden leylâklardan
Gözlerine ait belgeler sunulur
Ey aşkın kutlu kitabı
Uçarı hayallere yataklık eden
Peribacalarının yasağı
Gönlümün cellâdı acı mezmur
Bana bıraktığın yazıt bu mudur
Ölüm geldi bana düğün armağanın gibi

Senden bir gök
Senden yıldızlar ördüler
Ateşböcekleri
O gece dört yanıma
Ey bitmeyen kalbimin Samanyolu destanı
Sen bir anne gibi tuttun ufukları
Ve çocuklar gülle anne arasında
Seninle güller arasında
Tuhaf bir ışık bulup eridiler
Çocuklar dağ hücrelerinde erdiler
Aramızdaki sırra
Bir de ay ışığında büyüyen fısıltılar
Gençlik monologları
Seni alıp kaybolmuş zamanın çağıltısından
Bana getiren
Yasamız vardı
Öfkeyle yazardın sen bir yüzüne
Ölür ölür okurdum öbür yüzünde ben

IV.

Senin kalbinden sürgün oldum ilkin
Bütün sürgünlüklerim bir bakıma bu sürgünün bir süreği
Bütün törenlerin şölenlerin ayinlerin yortuların dışında
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa lâyık olmasam da
Uzatma dünya sürgünümü benim
Güneşi bahardan koparıp
Aşkın bu en onulmazından koparıp
Bir tuz bulutu gibi
Savuran yüreğime
Ah uzatma dünya sürgünümü benim
Nice yorulduğum ayakkabılarımdan değil
Ayaklarımdan belli
Lâmbalar eğri
Aynalar akrep meleği
Zaman çarpılmış atın son hayali
Ev miras değil mirasın hayaleti
Ey gönlümün doğurduğu
Büyüttüğü emzirdiği
Kuş tüyünden
Ve kuş sütünden
Geceler ve gündüzlerde

İnsanlığa anıt gibi yükselttiği
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Bütün şiirlerde söylediğim sensin
Suna dedimse sen Leylâ dedimse sensin
Seni saklamak için görüntülerinden faydalandım Salome'nin
Belkıs'ın
Boşunaydı saklamaya çalışmam öylesine aşikârsın bellisin
Kuşlar uçar senin gönlünü taklit için
Ellerinden devşirir bahar çiçeklerini
Deniz gözlerinden alır sonsuzluğun haberini
Ey gönüllerin en yumuşağı en derini
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Yıllar geçti sapan ölümsüz iz bıraktı toprakta
Yıldızlara uzanıp hep seni sordum gece yarılarında
Çatı katlarında bodrum katlarında
Gölgendi gecemi aydınlatan eşsiz lâmba
Hep Kanlıca'da Emirgân'da
Kandilli'nin kurşunî şafaklarında
Seninle söyleşip durdum bir ömrün baharında yazında
Şimdi onun birdenbire gelen sonbaharında
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa lâyık olmasam da
Ey çağdaş Kudüs (Meryem)
Ey sırrını gönlünde taşıyan Mısır (Züleyha)

Ey ipeklere yumuşaklık bağışlayan merhametin kalbi
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Dağların yıkılışını gördüm bir Venüs bardağında
Köle gibi satıldım pazarlar pazarında
Güneşin sarardığını gördüm Konstantin duvarında
Senin hayallerinle yandım düşlerin civarında
Gölgendi yansıyıp duran bengisu pınarında
Ölüm düşüncesinin beni sardığı şu anda
Verilmemiş hesapların korkusuyla
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa lâyık olmasam da
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim

Ülkendeki kuşlardan ne haber vardır
Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır
Aşk cellâdından ne çıkar madem ki yar vardır
Yoktan da vardan da ötede bir Var vardır
Hep suç bende değil beni yakıp yıkan bir nazar vardır
O şarkıya özenip söylenecek mısralar vardır
Sakın kader deme kaderin üstünde bir kader vardır
Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır
Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır
Yanmışsam külümden yapılan bir hisar vardır

Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır
Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır
Göğsünde sürgününü geri çağıran bir damar vardır
Senden umut kesmem kalbinde merhamet adlı bir çınar vardır
Sevgili
En sevgili
Ey sevgili

(1971)

2. ESİR KENT'TEN ÖZÜLKE'YE

I. — alınyazısı şiiri —

Gülle başla şiire atalara uyarak
Ey şair kelimeler ülkesine gir gülle

Her kelime gönlünde kan kırmızı bir şafak
Kafiye olmak için yaratılmış bülbülle

Göz gözü görmez olmuş toz duman arkana bak
Alınyazın yarışmış sanki kutlu düldülle

Gül bülbül ve düldülle kaybolanı buldurmak
Ne noktayla ilgin var ne ünlem ne virgülle

Ey şair kelimeler ülkesine gir gülle

Çocukluğun güllerin kasabasıydı sanki
Baharda anne ve gül çifte aynaydı sana

Ve gençlik yıllarında son ışıklar perisi
Gibi gelen sevgili gül ve aynaydı sana

Sonra güller ezildi aynalarsa devrildi
Ne anne ne sevgili ne gül kaldı ne ayna

Kala kala ağlamak armağan sana şimdi
O ise uzaklarda dalmış öz rüyasına

Gençlik yıllarındaki o ışıklar perisi

Kadere inen kamçı karanlıktaki kudret
Derinliklerden gelen fizikötesi öçler

İstersen bin parçaya böl de gözlerden kaybet
Yine bulur izini tozunu sessiz göçler

Nerde kaldı o aziz o gün yüzlü saadet
Altın taçlı sevgili şiir sağılan cevher

Yakut işi hayaller alelâdeden nefret
Su yerine bengisu her yapı için mermer

Nerde kaldı o aziz o gün yüzlü saatler

Bir ömür boyu yağdın kutlu yağmurlar gibi
Meryem gibi boşandın dört bir yönden gönlüme

Aşk yolunda durmuşum yüce dağlar örneği
Umutlar bulut bulut seraplar küme küme

Ah çılgınım seni ilk gördüğüm gündenberi
Ah delilik gömleği üstümde lime lime

Sen birsamlar sultanı hakikatlar meleği
Şiirler kelebeği en bakire kelime

Meryem gibi boşandın dört bir yönden gönlüme

Kalbim gibi horozlar çizedursun portreni
Gecenin gündüzüne gündüzün gecesine

Zengin ruhun yüceltmiş Tanrı katında seni
Ayak uydurmuş gönlün yıldızların sesine

İnsanlar izleseler güneş gibi gölgeni
Kavuşurlar ilâhî diriliş bestesine

Sen fosfordan bir soluk yırtan demir kefeni
Konuşan Samanyolu sineye sine sine

Ayak uydurmuş gönlün yıldızların sesine

Bir bâdısaba gibi es doğudan batıya
Hayatı yumşattığın gibi ölümü yumşat

Yağsın gönlünün nuru bu karanlık çatıya
Zehre batan ruhumu ışığınla aydınlat

Ben en ölüden ölü senden ayrı kaldım ya
Çaresiz derde şifa olan elini uzat

Ben dudakları çatlak kavrulmuş yanık kaya
Sen kevser gibi gökten boşanan âbıhayat
Hayatı yumşattığın gibi ölümü yumşat

Ah al bir kadifeden savrulmuş pelerinin
Tanrı'dan gelmiş gibi yüzünde solmaz renkler

Kuşların uçuştuğu gözlerin gökten derin
Yakılır kervanlarda sanki ipekten denkler

Saçların aşk güzünde biçilen altın ekin
Dişlerin bakışlara gözyaşından âhenkler

Önünde el bağlamış insanoğlu dev ve cin
Kapında bekler durur secde için melekler

Tanrı'dan gelmiş gibi yüzünde solmaz renkler

II. — simya —

Balmumundan bir şehir arkadaşlar ülkesi
İçinde yanar durur yalanın lâmbaları
Benim hakkımda yalan senin hakkında yalan
Kapadılar sonunda sana çıkan yolları

Yine de suç benimdir onların değil benim
Karanlıkları delen bir ışık olamadım
Akıtamadım ayağına gönlümün pınarını
Senin gönül kentine bal ve sütten bir nehir

Tatlı doğu rüzgârı beni sana ittikçe
Zehirden kılıcını savurdu bana batı
Ben akşamın ufkunda döne döne battıkça
Seni kuşattı durdu firavun saltanatı

Firavun saltanatı firavunlar sanatı
Ve firavun saatı bir kent ördü çevrende
Güleryüzlü yılanlar ve akrepler ülkesinde
Sen güller ve inciler gibi aynı kaldın yine de

Kötülüğü görmeyen gözlerin mucizesi
Meleklere define olağanüstü kalbin
Paçavrayı ipeğe çevirmesini bilir
Bakırı altın yapar ölüleri diriltir

Herkes bir kurtuluşa erdi
Yerleştikleri için senin kutlu çevrende
Payını alacaktır güneşten katran bile
Yeraltı sularında da var ayın med ve cezri

Köle diye mi sattın ayrılık ateşine
Sana köle olmanın değerini bilmeyen
Kendini dev saymanın sonsuz cehennemini
Benliğinde taşıyan gurur sarhoşu beni

Artık yolun uğramaz bilirim toprağıma
Ömrüm yanıp yıkılmış harap ölüm sayfası
Sen orda hakikata çevirirken yalanı
Ah, yalana çevirdim ben burda hakikatı

III. — kurtarış —

Mini bir akşam geldi bana
Unuttun beni dedi hayalin
Ağır dağlardan ağır çöktü omzuma
Zalim anıların azap sesleri

Kanlı bir geçmişi onara onara
Kaydı gözlerin öz benliğime
Ağladım seni içimde bulmanın düğün sevinciyle
Yeniden seni bulmanın sevinciyle

Zaptetmek istedim gözyaşlarımı
En derin zengin denizler gibi
Zebercet ve mercan şefkatini
Avuç avuç saçtı ellerin üzerime

Aydınlığını gördüm kuşatmış yine
Müthiş bir ışık gibi gönül evimi

IV. — özgür bahar —

Dün bir gül düştü bir taraçadan
Bahar gelmiş dedim başımı kaldırmadan
Andım o gençlik günlerini güneş kızıl bir duman
Sense yüzünden göğsünden ellerinden gül akan

Eğilirdin zamana menekşeler gibi sen
Korkardım altında durduğun leylâklara bakarken
Leylâkların aydınlığında belirirdi mermer ülken
Kalbimizi serin özlemleriyle yakan

...Alınyazımı vurdu sular dağlara yıldızlara
Geceye gömdü beni gün ve lâmbam karara karara
Bulutlar gölge saldı o ışıklı bahara
Çiçek tozlarının sarhoşlukları arasından bakan

Bir rüzgâr çarptı yüzüme bahar diye bağırarak
Bir köleyi özgürlüklere çeker gibi beni sana çağırarak
Ta Babil'den üstüme yıkılan zincirleri kırarak
Sana doğru koşmak istedim hemen o saat o an

Sonra birden bir sükûnet indi üstüme
Sen geldin gözlerimin önüne yüzünde bir gülümseme
Çevrende çocuklar mutluluklar gül demetlerinden bir küme
Gönlüme salkım salkım düşlerini bırakan

Kuvvetle yere bastım yokladım derinliğini toprağın
Omuzlarımdan kalktı sanki ağırlığı bir dağın
Resmini çizdim durdum kutlu sayfalarına çağın
İsmini fısıldadım yeryüzüne gökyüzüne durmadan

V. — doğuş —

Ay kalktı sen yayıldın ortalığa
Sessiz bir çılgınlık içinde elim durdu bir yerde
Elim bu okyanuslarda yıkanmış
Senin eline değmiş lekesiz saf eline

En derin deniz dibi gibi
Vurdum vurdum kendimi heykel kırıklarına çalkalandım
Kendimi Venüs'e vurdum çalkalandım
Senden ıraklarda seni ayda sayarak
Ayda ve bütün çocuklarda

Bütün ülkeler ve insanlar küle çevriliyor
Kararttığım sevgi geçitlerinde
Kurtulan bir tek sevgili var ki
Ay içinde kolu parça parça
Akdeniz kıyılarında

— ek —

Ayın çekimine uğradım Dicle'nin kuruyan dudağında
Çalkandım durdum senin albeninle şiirin sıcağında
Sense yıkandın durdun heykeller gibi gönlümün ayışığında
Ellerin yaz demekti
Gözlerin yeşerirdi kalbimin baharında

Bir vakit vardı sen ipek ben topraktım
Çaldılar bir periyi çalar gibi seni
Beni görünmez zincirine vurdular günlük acıların büyülerin
Seni alıp götürdüler zalim kervanına katıp batının ve ses
vermez kaderin

VI.

Sarhoş gibi gözlüyor karşımdaki dağ
Çağ ki attım onu
Örtmüş bir heykeli sarmalayan dev bir kelebek gibi
İçimin kartal kanadıyla bezenmiş geceyi sanki
Ah, ilk yağmurda devrilen tavus
Beni çarpan cinli çiçekler elektrik çiçekleri duvarına
Kan sabırsızlığına
Acıma fırtınasında döndüren beni
Yakıp söndüren kitap fenerimi
Ölümün baldan ayaklarıyla yürüyen şiirimle
Şehrin kılıcı sanki suda bir ay gibi kırılıyor şiirimle
Bir ev ki yalnızlık olmuş konuk etmiş beni
Ismarlamış çiçeklere önüme ardıma bakma görevini
Kol ibrikleşmiş ellerim çeşme gibi
Saçıyor dört yöne akan kalbimin köpüklerini
Çağdaş bir sanat felâketi
Paletin saltanatına son veren mermi
Görüntü haber ve reklâm alacası

İnsan ölünceye kadar emen haber memesini
Kurumuş çeşmelerden işiten anne sütünün sesini
Ölüm bile gelir insana bir anne haberi gibi
Bahar çarpıyor kalbimize bir haber gibi
Bir iklim haline gelen sevgilinin haberi
Fırlatarak sır saklama ödevini
En ırak yıldızlara
Ay düştü
Ansızın bir perde gibi
Ağlıyor kalbimde
Yeni doğan yeniden doğan bir çocuk gibi
Ah yastıkta gizlenmiş
Ay doğuran sevgili
Uyku filozofu
Hindistan defnesi
Sevgili zeytin ağacını gökyüzüne yükselten son meşale gibi
İçimi ışığa boğan uçsuz denizlerin derneği
Fısılda bana n'olursun sağ olduğunu
Kırpıştır büyüyen öğlede yeniden
Aydınlığa uzayan kirpiklerini

VII.

Bu ülkede ilham yağmur ve rüzgârlara bakar
Donmuş ruh ancak baharla kanatlarını açar
Kışı bırakmak yeniden yaratılmak gibi
Yeniden olmak gibi bir fizikötesi töreni
Deride ve zarda kendini aramaktan ötede
Şeytan uyumsuzluğundan ve umutsuzluğundan ötede
Çığdan ve şimşekten biçilmiş alınyazılarıyla
Beni çevreleyen geceyi aşmanın çılgın nöbeti

Ağu kanatlıdır uçup uçup bana gelir
Kuş olur kelebek olur çevremde dolanır
Kimi gün eski vakitlerden kalma bir yapraktır
Akşam beni dünyanın bütün ufuklarından
Bütün ağuları çeken bir huniye çevirir
Ağu bana yaradılıştan önce armağan edilmiş bir alınyazısı gibidir
Ağuların deccalı gün batımından sonra belirir
Bulvarlar yanan kireç gibi kaynayan suratlarıyla
Gelip geçen insanların ağularından
Akan bir çizgidir
Her volkswagen kafamın içinde sıçrayıp duran bir piredir
Ya da yuvarlaklaşıp yuvarlaklaşıp kalbime çarpan bir peridir
Ah! Şafak nerededir!
Ateş nerededir! Alev nerededir!

Bu yaştan sonra saç bile ağaran bir kederdir
Gönül güneşini kaybetmiş batan bir ülkedir
Taş kapı kapalıysa ben içeriye sızmışımdır
Baş ihtiyar bir dağ gibi çökmektedir
Ah, volkan nerededir, lâv nerededir
Alev nerededir, ateş nerededir

Yüzlerde yeni bir çizgi yoktur, hep eski yüzlerdir
Kapı çalınmıyordur çalınsa da açmamak onura aykırı
Açmak çağrılan bir pişmanlıktır
Ey, gelecek zaman ne kadar yakınsın artık
Çağrılmadan gelen pişmanlıksın artık
Ey artık dibi görünen su
Bölünüp bölünüp yok olan su
Yazlar ki gelip geçiyor üstümüzden bir yarasa soluğu gibi
Kış yerden yükselen yılın kefeni
Zamanın zehri bana gelir beni ağular
Bende patlar ama yine bende şifaya çevrilir
Ben, bir zehir rüzgârını
Ruhun çekiciyle döğe döğe
Bir gelecek zaman şehrine döndüren
Görülmedik sevinçlerin devrimi
Ah, güneş nerededir, nehir nerededir
Nehirlere batmış o güneş nerededir

Genç değilim ama seninle birlikte şiiri yeniden dolanıyorum
Sıcak sularda fosfor sarhoşluğunu arıyorum
Sen beni çekip yeniden evrene bırakıyorsun
Ayın ve tutsaklığın ve kurtuluşun öyküsünü kalbime bırakıyorsun
Birlikte eğiliyoruz Kutsal Onurun önünde
Bir adak diliyoruz kurban gençliğinde

(1972)

İÇİNDEKİLER

7 Fecir Devleti
15 Masal
20 Ses
24 Ova
27 Şehzadebaşı'nda Gün Doğmadan
30 Küçüt Na't
32 Çocukluğumuz
34 Sepet
35 Sonbahar I, II
38 Yılan
40 Denizin Kentini Yaktım
42 Akrebin Ölümü
43 Kış
44 Akşam
45 Tören
46 İnsan ve Oruç
47 ZAMANA ADANMIŞ SÖZLER
/ 1-Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine, I, II, III, IV
57 2- Esir Kent'ten Özülke'ye
I. - alınyazısı şiiri -
II. - simya -
III. - kurtarış -
IV. - özgür bahar -
V. - doğuş - , - ek -
VI.
VII.